

for en Forgængers Ansvar, naar han enten selv vil overtage Ansvaret, eller Opfordringen til ham ikke er sket inden 3 Maaneder, efter at Bekendtgørelse om Skriftets Udgivelse første Gang var indrykket i et offentligt Blad. Ligeledes kan paa Bladet navngivne Redaktør og Redaktionssekretær ved et offentligt Blad nægte Vidnesbyrd angaaende, hvem der er Hjemmelsmand til en i det paagældende Blad optagen, ikke med Forfatterens Navn forsynet, Artikel eller Meddelelse, medmindre Sagen angaar en Forbrydelse, der kan medføre højere Straf end simpelt Fængsel, eller den angaar Brud paa Tavhedspligt i Embedsforhold, begaaede af Embeds- eller Bestillingsmænd i Stat eller Kommune.

I ethvert Tilfælde, hvor det er klart, at Betingelserne for Fritagelsen ere til Stede, skal Retten før Afhørelsen gøre paagældende opmærksom paa hans Ret til at undslaa sig.

§ 270.

Ingen er — for saa vidt han ikke særlig har forpligtet sig dertil — pligtig at møde som Vidne for en Underret uden for den Underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde komme til at rejse mere end 9 Mile paa Jernbane eller Dampskib, eller 3 Mile paa anden Maade, eller en tilsvarende Vej længde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade, for at naa hen til Retten.

For Landsret eller for Højesteret er i Reglen ingen, som ikke særlig har forpligtet sig dertil, pligtig at møde som Vidne uden for den Landsretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde faa længere at rejse hen til Retten end 18 Mile paa Jernbane eller Dampskib, eller 6 Mile paa anden Maade, eller en tilsvarende Vej længde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade.

Ved Beslutning af Retten eller dens Formand, der bliver at paaberaabe i Indkaldelsen, kan det dog paalægges et fjernere boende Vidne at give Møde for Landsret eller for Højesteret, naar det for Sagens Oplysning anses nødvendigt.

§ 271.

Hvor ikke Reglerne i § 270 eller Vidnets Helbredstilstand er til Hinder derfor, paalægges det Vidner at møde under Domsforhandlingen og der at affægge Forklaring, medmindre begge Parter frafalde det, eller det vilde medføre Ulempe eller Bekostning, som ikke vilde staa i rimeligt Forhold til Sagens Genstand eller den Betydning, Vidnesbyrdet kan antages at have for Sagens Oplysning. Skal Vidneførsel finde Sted i en Sag, der er indanket for Højesteret, beror det paa Rettens Bestemmelse, om Vidnet skal afhøres under Domsforhandlingen.

Naar et Vidne ikke kan eller skal møde under Domsforhandlingen, bliver det at afhøre ved Underretten paa det Sted, hvor det bor eller opholder sig; dog kan en Landsret eller Højesteret, under Iagttagelse af Reglerne i § 270 lade Vidnet afhøre ved et eller to af sine Medlemmer, saafremt ikke begge Parter modsætte sig dette. I Sager, der behandles skriftligt for Landsret eller Højesteret, forholdes efter §§ 359, 385 og 408.

Er et Vidnes Helbredstilstand til Hinder for, at det møder paa det sædvanlige Tingsted, kan Retten til dets Afhørelse sættes paa saadant Sted, som Omstændighederne udkræve.

§ 272.

Militære af Hæren og Flaaden ere pligtige til at affægge Vidnesbyrd for de borgerlige Domstole overensstemmende med Reglerne i denne Lov.